Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 4. *Den 15. November 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Nøgler til Hemmelighederne om Guddommen.

(Af „The Key to Theology“ af P. P. Pratt.)

(Fortsat fra Pag. 21.)

Jesus Christus og hans Fader er to Personer i samme Forstand som Johannes og Peter er to Personer. Enhver af dem har et organiseret, særskilt Tabernakel samlet i en materiel Form, og sammensat af materielle Substanser i Menneskeskikkelse og er i Besiddelse af ethvert Organ, ethvert Lem og enhver Legemsdeel, som Mennesket har.

Der er ikke mere Uforstaaeligt forenet med deres Eenhed, end der er i Enochs og Eliæ Eenhed, eller i Pauli og Silas's.

Deres Eenhed bestaaer i en Eenhed af Aand, Forstand, Egenskaber, Kundskab eller Magt.

Dersom Enoch, Elias, Abraham, Peter, Paulus og Millioner Andre nogensinde opnaaer udødeligt Liv, og deres kjødelige Tabernakler bliver levendegjort med en Fylde af celestialt Liv og Lys, Forstand og Magt, da kan der siges om dem, *de er Eet, ligesom Faderen og Sønnen er Eet.*

Det kunde da siges om enhver af dem, at i ham boer Fylden af den evige Guds Kræfter og Egenskaber, eller med andre Ord, han besidder evigt Liv tilligemed al Forstand, Kundskab, Lys og Kraft. Han har derfor det samme Sind som alle de Andre — han er i Omgang og fuldkommen Forening med alle og enhver af dem.

Alle disse er Guder, eller Guds Sønner — de er Konger, Fyrster, Præster og Adelige i Evigheden. Men over dem Alle er der en Præsident eller et Over-Hoved, som er Alles Fader. Og næst efter ham er Jesus Christus den Førstefødte og Hoved-Arving til alle Lysets Riger.

Enhver veed, ved at anstille Betragtninger, at Kundskab kan uddeles uden at formindske Forraadet, som tilhører Giveren. Følgen deraf er, at af Millioner af personlige Væsener kan Enhver modtage alle det evige Livs Egenskaber og Lys og Magt.

Atter følger deraf, at ved Brugen af denne Magt, med den Høiestes Samtykke og Fuldmagt, kan enhver af disse Guder skabe, organisere, befolke, regjere, styre, ophøie, forherlige og glæde sig

ved Verdener paa Verdener og deres Indvaanere, eller med andre Ord, enhver af dem kan finde Plads i det uendelige Rum, og kan finde uanvendte, uordnede Elementer i det bundløse Forraadshuus af evige Rigdomme, hvorved de kan opreise Throner, Fyrstendømmer og Magter for sig selv for at regjere over samme i endnu tiltagende Magt, Majestæt og Herredømme evindeligen.

Alle disse er Riger, som, tilligemed deres Konger, er undergivne det store Over-Hoved, Alles Fader, og Jesus Christus, den Førstefødte og Hoved-Arving blandt Guds Sønner.

Alle disse Riger med alle deres Fornuftvæsener er ligesaa mange Tillæg til *hans* Herredømme, som er Herrers Herre og Kongers Konge, og om hvem der er skrevet af Propheten Esaias: „Paa hans Riges Tilvæxt skal der ingen Ende være."

Alle disse er ligesaa mange Colonier af vor Slægt mangfoldiggjorte, udstrakte, forflyttede, og som er til evindeligen, som Beboere af utallige Planet-Systemer, der nu existerer eller som vil komme til at rulle ind i Tilværelsen og blive befolkede ved den Hellig-Aands Virksomhed i Lydighed til Guds Sønners Forordninger.

Disse Riger fremviser enhver Afvexling og Grad i den store Livs-Videnskabs Fremadskriden fra den laveste Fornedrelse midt i Dødens Egne eller den jordiske Tilværelses Begyndelsestrin opad igjennem hele den stigende Skala, eller alle Fremadskridnings Grader i Videnskaben om det evige Liv og Lys, indtil nogle af dem efter Tour hæver sig til Throner og evig Magt.

Enhver af disse Guder, Jesus Christus og hans Fader iberegnede, som ikke alene er i Besiddelse af en organiseret Aand, men af et herligt, udødeligt Legeme af Kjød og Been, er alle de Love underkastede, som nødvendigviis regjerer selv den meest forfinede Grad af den physiske Tilværelse.

Alle physiske Elementer, hvorledes de end er sammensatte, levendegjorte eller forædlede, er undergivne almindelige Love, som er nødvendige for al Tilværelse.

Nogle af disse Love er som følger:

1) Ethvert Atom eller Sammensætning af Atomer optager nødvendigviis en vis Deel af Rummet.

2) Intet Atom eller Sammensætning af Atomer kan optage det selvsamme Rum, som optages af andre Atomer eller Legemer.

3) Enhver individuel organiseret Aand maa besidde Selvbevægelseskraft i en større eller mindre Grad.

4) Al frivillig Bevægelse indbefatter en iboende Villie til at frembringe og styre saadanne Bevægelser.

5) Bevægelse indbefatter nødvendigviis, at et vist Beløb af Tid er nødvendig for at gaae fra een Deel af Rummet til en anden.

Disse Love er uindskrænkede og uforanderlige i deres Natur og anvendelige paa al Fornuftvirksomhed, som er eller kan være til.

De anvendes derfor med lige Kraft af den store, fornemste, evige Fader i Himlene og paa Jorden og paa hans ringeste Undersaatter.

Det er derfor en absolut Umulighed for Gud Fader, eller Jesum Christum at være overalt personlig tilstede.

Guds Allestedsnærværelse maa derfor forstaaes paa en anden Maade end hans legemlige eller personlige Nærværelse.

Dette leder til Undersøgelsen af den Substans, der benævnes den Hellig-Aand.

EftersomSindetpassererGrændseskjellet for den synlige Verden og træder ind paa de mere forædlede og finere Elementers Gebeet, finder det sig forbunden med visse Substanser, som i sig selv er usynlige for vore grovere Organer, men tydelig tilkjendegivne for vor Forstand ved deres følelige Operationer og Følger.

Selve Luften vi indaander, endskjøndt usynlig for vore Øine, tilkjendegiver sig tydeligen for vor Følelse. Dens Bestanddele kan opløses. Ja endnu mere, det menneskelige System selv er et Apparat, som udfører en chemisk Proces med dette Element. Det optages i Systemet ved Aandedrættet, og undergaaer der øieblikkelig en Adskillelse i dets Bestanddele.

Den ene Deel, som tilbageholdes og optages i Legems-Systemet, udbreder Liv og Livlighed ved at afgive den nødvendige Legemsvarme osv., medens den anden Deel, som ikke optages i Systemet, udstødes af Lungerne, for at blande sig med dets oprindelige Element.

Der er flere af disse fine usynlige Substanser, men som endnu kun lidet forstaaes af Mennesket, og deres Tilværelse er kun beviist ved deres Virkninger. Nogle af dem gjenkjendes under de forskjellige Benævnelser Electricitet, Galvanisme, Magnetisme, den dyriske Magnetisme, Aande-Magnetisme, Grundvæsen, Geist osv.

Den reneste, meest forædlede og forfinede af alle disse Substanser og den, som mindst forstaaes eller endog vedkjendes af de mindre oplyste af Menneskeslægten, er den Substans, som kaldes den Hellig-Aand.

Denne Substans er, liig alle andre, eet af den materielle eller physiske Tilværelses Elementer, og derfor underkastet de nødvendige Love, som regjerer al Materie, og som før er opregnede.

Liig de andre Elementer er dens Hele sammensat af særskilte Dele; liig dem optager enhver Deel Rum, besidder Bevægelseskraft, fordrer Tid til at bevæge sig fra een Deel af Rummet til en anden, og kan paa ingen Maade optage to Rum paa een Gang. I alle disse Henseender adskiller den sig ikke fra al anden Materie.

Denne Substans er vidt og bredt udspredt blandt Elementerne i Rummet. Den Hellig-Aand, under den store Elohims Bestyrelse, er den store Drivefjær hos alle Fornuftvæsener og ved hvilken de handler.

Dette er det store, uindskrænkede, styrende Element for alle andre Elementer. Det er allestedsnærværende paa Grund af Uendeligheden af dets Partikler og det gjennemtrænger og opfatter alle Ting.

Det er den styrende Forvalter eller Udøver, som organiserer og sætter alle Verdener i Bevægelse, og som efter den Almægtiges Forordning, eller efter een af hans bemyndigede Tjeneres, udfører alle de store Undere, Tegn og Mirakler, som nogensinde lagdes for Dagen i Herrens Navn — Jordens Tilbagedreining om dens Axe, Havets Adskillen, et Bjergs For-

flytning, de Dødes Opvækkelse eller de Syges Helbredelse.

Det trænger ind i de tætteste Substansers Porer, gjennemtrænger Menneskets System i dets inderste Afkroge, bedømmer Hjertets Tanker og Hensigter. Det har Magt til at bevæge sig igjennem Rummet med en ubegribelig Hurtighed, som langt overgaaer Electricitetens og Lysets langsomme Bevægelser.

Det indbegriber Fortiden, Nutiden og Fremtiden i hele deres Fylde. Dets iboende Egenskaber omfatter alle Forstands og Kjærligheds Egenskaber.

Det er begavet med Kundskab, Viisdom, Sandhed, Kjærlighed, Godhed, Retfærdighed og Barmhjertighed i alle deres Forgreninger.

I Korthed, det er den evige Krafts og Guddoms Egenskaber.

De Væsener, som modtager af den Hellig-Aands Fylde, kaldes Guds Sønner, fordi de erfuldkomne i alle dens Egenskaber og Kræfter, og kan, ved at være i Forbindelse med den, ved dens Brug udføre alle Ting.

De Væsener, som ikke modtager en Fylde, men en Deel af den, kan vide og udføre nogle Ting, men ikke alle.

Dette er det sande Lys, som i en vis Grad oplyser alle Mennesker. Det er, i dets mindre forfinede Dele, det physiske Lys, som tilbagestraaler fra Solen, Maanen og Stjernerne og andre Substanser; og ved Reflectionen paa Øiet gjør Sandhederne i den ydre Verden synlige.

Det er tillige i dets høiere Grader vore indre og aandelige Organers Fornuftlys, hvorved vi overveier, skjelner, dømmer, sammenligner, opfatter og erindrer Gjenstandene indenfor vort Omraade.

Dets Inspiration danner Instinkt hos Dyrene, Fornuft hos Mennesket, Syner for Propheterne, og udstrømmer bestandigen fra Guddommen igjennem alle hans Skabninger.

Saadan er Gud, som han tilkjendegives i hans Ord og i hans Gjerninger. Han boer i sine egne evige Paladser af Ædelstene og Guld i det himmelske Jerusalems kongelige Stad.

Han sidder paa Thronen i Midten af alle sine Skabelser, og er fyldt og omgiven med et Lys, som er utilgængeligt for dem af de lavere Kredse.

Han har Samfund med Myriader af sine egne avlede Sønner og Døttre, som ved Forvandling eller Opstandelse har triumpheret over Døden.

Hans Tjenere sendes ud fra hans Nærværelse til alle Dele af hans Herredømmer.

Hans Hellig-Aand udgaaer fra hans Omgivelse og staaer i Forbindelse med og udstrækker sig til de yderste Grændser af hans Herredømme, opfatter og bestyrer alle Ting under den umiddelbare Bestyrelse af hans egen Villie og alle deres, som staaer i Forbindelse med ham i Verdener uden Ende!

Joseph Smiths Levnetslöb.

Januar. 1836. (Fortsat fra Pag. 48).

Efter en Times Ophold i Raadet blev Ældste Don Carlos Smith foreslaaet og assisteret at blive ordineret til Overpræstedømmet, ligeledes til at tjenstgjøre som Præsident for at præsidere over samme i Kirtland. De respective Qvorumers Votum blev taget efter Tur og passerede hele Huset efter deres eenstemmige Bifald.

Ældste Alva Beeman blev valgt paa samme Maade til at præsidere over de Ældste i Kirtland.

William Cowdery blev foreslaaet til at gjøre Tjeneste som Præsident over Præsterne af det aaronske Præstedømme i Kirtland.

Forsamlingens Votum blev taget, begyndende med Biskoppens Raad, og gaaende igjennem de forskjellige Authoriteter indtil det kom til Præsidentskabet over Høiraadet i Kirtland, og fik deres Bekræftelse, efter at have blevet eenstemmigen vedtaget i alle de underordnede Afdelinger.

Oliver Olney blev eenstemmigen valgt til at præsidere over Lærerne i Kirtland.

Ira Bond blev eenstemmigen valgt til at præsidere over Diakonerne i Kirtland.

Ældsterne Don Carlos Smith og Alva Beeman blev ordinerede til de Embeder, hvortil de var bleven valgte ved Haandspaalæggelse af Præsidenterne Joseph Smith junior, S. Rigdon og H. Smith, med mange Velsignelser.

Biskop Whitney af Kirtland foretog derpaa Ordinationen af William Cowdery, Oliver Olney og Ira Bond, og udtalte mange Velsignelser paa deres Hoveder overeensstemmende med deres Embeder og Stilling.

Foreslaaet, assisteret og antaget, at alle de forskjellige Qvorumer efter Tur forretter Dørvogter-Tjenesten i Herrens Huus; ligeledes, at Nathaniel Milliken, Thomas Carrico, Amos R. Orton og Samuel Rolfe beskikkes som assisterende Dørvogtere.

Foreslaaet og vedtaget, at Præsidentskabet for Høi-Raadet har Nøglerne til Herrens Huus, undtagen Nøglerne til eet Sacristie, som skal opbevares af Bispedømmet for det aaronske Præstedømme.

Foreslaaet og eenstemmigen vedtaget, at John Corril beskikkes til strax at tage Varetægten over Herrens Huus i Kirtland, og at Lovene for Bestyrelsen af Herrens Huus træder i Kraft fra denne Tid af, og at Ældste Corril seer til, at de sættes i Kraft, med den Rettighed at kalde saa mange, som han finder for godt, til at hjælpe sig.

Raadet adskiltes paa ubestemt Tid.

Orson Hyde,
Skriver.

Løverdag Morgen den 16de. Efter Anmodning mødte jeg i de Tolvs Raad i Selskab med mine Collegaer, Frederik G. Williams og Sidney Rigdon.

Raadet aabnedes med Sang, hvorefter Bøn af Thomas B. Marsh, Præsidenten for de Tolv. Han opstod og udbad sig den Rettighed, paa sine Embedsbrødres Vegne, at enhver maatte tale efter Tur uden at blive afbrudt; hvilket tilstedtes dem.

Ældste Marsh gik over til at afsløre sine Følelser angaaende de Tolvs Mission, og i Særdeleshed angaaende et vist Brev, som de modtog fra Præsidentskabet for Høi-Raadet i Kirtland, medens de overværede en Conference i Staten Maine, talte ogsaa om, at de var bleven placerede i vort Raad, sidstleden Fredag, nedenfor Kirtlands og Zions Raad, idet de forhen var bleven placerede næstefter Præsidentskabet i vore Forsamlinger; bemærkede ogsaa, at de var saarede paa Grund af nogle Bemærkninger, gjorte af Præsident Hyrum Smith under Forhøret af Gladden Bishop, som havde forhen været for de Tolvs Raad, medens de var paa deres Mission i Østen, og som, efter deres Forlangende, havde henskudt sin Sag for Høi-Raadet i Kirtland til Undersøgelse; og de Tolv ansaae, at deres Fremgangsmaade med ham var i en vis Grad misbilliget.

Ældste Marsh gav siden Plads for sine Brødre, som opstod efter Tur og talte, indtil de alle havde talt, og de samstemmede alle i Ældste Marshs Bemærkninger, og gjorde nogle Tillæg dertil, der lød saaledes: at det omtalte Brev, som de modtog fra Præsidentskabet, i hvilket to af deres Medbrødre var suspenderede, og de Øvrige strengt irettesatte, og det endog efter Vidnesbyrd, som var uforsvarlige; og at der var lagt særdeles Vægt paa et vist Brev, som Præsidentskabet havde modtaget fra Doctor Warren A. Cowdery af Freedom, Staten New-York, hvori han fremførte Klagemaal imod dem, som var falske, efter hvilke vi (Præsidentskabet) havde handlet, idet vi irettesatte dem; og derfor sluttede de Tolv, at Præsidentskabet havde tabt Tilliden til dem; og at dersom Menigheden paa dette Sted havde viist sig kjærlige imod dem den Gang de blev beskikkede til Apostelskabet, behandlede de dem nu koldt, og syntes at have tabt Tillid til dem ogsaa.

De talte om, at de havde været i dette Værk næsten fra Begyndelsen, og havde baaret Dagens Byrde og Hede, og gaaet igjennem mange Prøvelser, og at Præsidentskabet ikke burde mistænke deres Troskab, eller tabe Tilliden til dem, eller have irettesat dem efter saadant Vidnesbyrd, som var liggende for dem; paastod ogsaa Nødvendigheden af en Forklaring over Brevet, som de modtog fra Præsidentskabet, og Rigtigheden af at faae Underviisning angaaende deres Pligter, Myndighed osv., at de kunde komme til Forstand om alle Ting, og handle i fuldkommen Enighed og Harmoni for Herren, og blive beredte for Begavelsen; ligeledes at de havde fremført en Klage imod Doctor Cowdery for hans uchristelige Opførsel, hvilken Præsidentskabet havde ringeagtet; ligeledes at Præsident Oliver Cowdery ved en vis Leilighed havde brugt et saadant Sprog til en af de Tolv, som ikke sømmede en Christen eller noget Menneske, og at de ikke vilde underkaste sig en saadan Behandling. De Tolvs Bemærkninger blev gjorte paa en kraftig og eftertrykkelig Maade, men koldblodigt og betænksomt.

Jeg bemærkede, at vi havde hørt dem taalmodigen og ventede paa vor Side ogsaa at blive hørt taalmodigen. Og først bemærkede

jeg, at det var nødvendigt, at de Tolv skulde tilkjendegive, enten de var bestemte paa at udholde i Herrens Værk, enten Præsidentskabet var istand til at tilfredsstille dem eller ikke.

Et Votum blev taget og givet i det Bekræftende, eenstemmigen.

Jeg sagde derpaa til dem, at jeg ikke havde tabt Tilliden til dem; de havde ingen Aarsag at drage min Tillid i Tvivl, og at jeg vilde være villig til at blive veiet i Sandhedens Vægtskaal idag, i denne Sag, og vove det paa Dommens Dag; og hvad det angaaer Irettesættelsen, som indeholdes i det omtalte Brev, hvilken, jeg erkjendte, maaskee var bleven udtrykt i altfor strengt Sprog, som ikke var forsætligt, bad jeg om deres Tilgivelse, saafremt jeg havde saaret deres Følelser; men ikke desmindre var Brevet, som Ældste Mc Lellin skrev tilbage til Kirtland, medens de Tolv var i Østen, ogsaa skarpt, og jeg var villig til at sætte det ene mod det andet.

Jeg gik dernæst over til at forklare de Tolvs Pligter og deres Myndighed, hvilket er næst efter det nærværende Præsidentskabs; og at Ordningen af Forsamlingen paa dette Sted den 15de Dennes i at stille Kirtlands Høi-Raad næst indtil Præsidentskabet skete fordi den Forretning, som skulde udføres, henhørte til hiin Corporation især, hvilket var til at fylde de forskjellige Qvorumer i Kirtland, ikke fordi de var øverst i Tjenesten, men at den Ordning var den klogeste, som kunde gjøres ved den Leilighed; ligeledes at de Tolv er ikke underordnede nogen anden end det øverste Præsidentskab, nemlig: mig, Sidney Rigdon og Frederik G. Williams, som nu er mine Raadgivere; (og hvor jeg ikke er, der er intet Øverste Præsidentskab over de Tolv).

Jeg anførte ogsaa for de Tolv, at jeg bifaldt hverken det barske Sprog fra Præs. Cowdery til dem, ikke heller fra mig selv eller nogen Anden, endskjøndt jeg har undertiden talt altfor strengt formedelst Øieblikkets Indskydelse, og forsaavidt som jeg har saaret Eders Følelser, Brødre, jeg beder Eder om Tilgivelse, thi jeg elsker Eder, og vil opholde Eder af mit ganske Hjerte i al Retfærdighed for Herren og for alle Mennesker; og vær forvissede om, Brødre, at jeg er villig til at staae Eder bi, naar Modstanden raser, i Uveir og Storme, i Torden og Lynild, paa Hav og paa Land, i Ørkenen eller iblandt falske Brødre eller Pøbelskarer, eller hvorsomhelst Gud i sit Forsyn monne kalde os. Og jeg har besluttet, at hverken det Høie eller det Dybe, Fyrstendømmer eller Magter, nærværende eller tilkommende Ting, eller nogen anden Skabning skal skille mig fra Eder. Og jeg vil nu gjøre den Pagt med Eder for Gud, at jeg ikke vil lytte til eller fæste Lid til nogen forkleinende Omtale mod nogen af Eder, ei heller dømme Eder efter noget Vidnesbyrd under Himlen, med mindre det er ufeilbarligt, indtil jeg kan see Eder Ansigt til Ansigt, og kjende forvist; og jeg sætter usvækket Tillid til Eders Ord; thi jeg troer, at I er sanddrue Mænd. Og jeg forlanger det samme af Eder, naar jeg siger Eder noget, at I sætter en ligedan Tillid til mine Ord, thi jeg vil ikke sige Eder, at jeg veed noget, som jeg ikke veed. Men jeg har allerede optaget mere Tid,

end jeg agtede at gjøre, da jeg begyndte, og jeg vil nu give Plads for mine Collegaer.

Præs. Rigdon opstod dernæst og samtykte i det, jeg havde sagt, og erkjendte for de Tolv, at han ikke havde gjort som han burde, da han ikke indstævnte Doctor Cowdery til Forhør efter de Klagemaal, som var ham overleverede af de Tolv, at han havde forsømt sin Pligt i denne Ting, hvorfor han bad om deres Tilgivelse, og vilde nu tage fat paa det, dersom de ønskede, at han skulde gjøre det; og Præsident Rigdon bemærkede ogsaa til de Tolv, at dersom han havde talt eller irettesat dem altfor strengt nogen Gang, og havde derved saaret deres Følelser, bad han om deres Tilgivelse.

Præsident Williams opstod og istemmede tilfulde i de ovenanførte Udtalelser af mig og Præs. Rigdon, og sagde mange gode Ting.

Præsidenten for de Tolv tog derpaa et Votum af dem for at erfare om de var fuldkommen tilfreds med den Forklaring, som vi havde givet dem, og om de vilde slutte den Pagt, som vi havde foreslaaet dem, hvilket paa det Beredvilligste blev tilkjendegivet bekræftende, derved at de oprakte deres Hænder til Himlen som et Vidnesbyrd paa deres Beredvillighed og Ønske at indgaae denne Pagt, og deres fuldkomne Tilfredshed med vor Forklaring over alle de Besværinger, som laae paa deres Sind. Vi tog derpaa hverandre i Haanden som Bekræftelse paa vor Pagt, og der var en fuldkommen Enighed i Følelser ved denne Leilighed, og vore Hjerter fløde over af Velsignelser, hvilke vi udtalte paa hverandres Hoveder, eftersom Aanden gav os at tale.

Min Skriver er indesluttet i denne Pagt og disse Velsignelser med os, thi jeg elsker ham for den Sandhed og Retskaffenhed, som boer i ham. Og maa Gud dygtiggjøre os alle til at opfylde alle vore indbyrdes Løfter og Pagter med hverandre i al Troskab og Retfærdighed for ham, saa at vor Indflydelse maa føles iblandt Jordens Nationer i mægtig Kraft, ja til at søndersplitte Mørkets Riger og triumphere over Præstelist og aandelig Ondskab paa høie Steder og bryde i Stykker alle Riger, som modsætter sig Christi Rige, og udsprede det evige Evangelii Lys og Sandhed fra Floderne til Jordens Ender.

Ældste Beeman kom ind for at faae Raad, enten det var bedst for ham at vende tilbage før den høitidelige Forsamling eller ikke. Efter Overveielse raadede Raadet ham at blive.

Raadet sluttedes med Sang og Bøn.

William Parrish,
Skriver.

Søndag Morgen den 17de. Bivaanede Forsamlingen i Skolehuset den sædvanlige Time; en stor Forsamling tilsammen.

Jeg gik frem med at organisere de forskjellige Qvorumer, som var nærværende, først Præsidentskabet, derpaa de Tolv og de Halvfjerdsindstyve, som var nærværende; ligeledes Kirtlands og Zions Raadsmedlemmer.

Præsident Rigdon opstod derpaa og bemærkede, at istedetfor Prædikning, vilde Tiden blive optagen af Præsidentskabet og de Tolv med at tale hver efter Tur indtil de alle havde talt. Herren udgjød sin Aand over os, og Brø-

drene begyndte at bekjende sine Feil for hverandre, og Forsamlingen henflød snart i Taarer, og nogle af os var saa overvældede af Følelser, at vi neppe kunde tale. Tungemaalsgaven kom over os ogsaa liig en mægtig Vinds Brusen, og min Sjæl fyldtes med Guds Herlighed.

Om Eftermiddagen forenede jeg tre Par i Ægteskab i den offentlige Forsamling, nemlig: William F. Cahoon og Maranda Gibbs, Harvey Stanley og Larona Cahoon, Tunis Rapley og Louisa Cutler. Vi administrerede derpaa Sakramentet, og opløste derpaa Forsamlingen, der var saa tætpakket, at det var meget ubehageligt for alle. Vi blev derpaa inviterede til et Festmaaltid hos Ældste Cahoon's, hvilket var beredt i denne Anledning, og havde en behagelig Tid, medens vi nød af det rigelige Maaltid; og jeg erfoer i Sandhed, at det var godt for Brødre at boe tilsammen i Enighed, det var ligesom Dug paa Israels Bjerge, hvor Herren bød Velsignelser, ja Liv for stedse at være. Tilbragte Aftenen hjemme.

(Fortsættes.)

Den af Herren lagte Plan.

(Fra „the Western Standard.")

Herrens Veie er ikke som Menneskenes, og hans Handlemaade er meget forskjellig fra den, som i Almindelighed er antagen af Menneskene. Herren vilde ophøie, forædle og lykkeliggjøre Mennesket, hvis det vilde lytte til *hans* Lærdom og følge hans Raad, men dette er noget, som Mennesket i altfor mange Tilfælde ikke ønsker at gjøre. Herren har tydeliggjort Planen, hvorved Mennesket kan opnaae uendelig Ære, uudtømmelige Rigdomme og ufeilbarlig Lyksalighed; alligevel kan Mennesket ikke see Viisdommen deri; han kan ikke fatte, at man kan stole derpaa. Stolt af den Kundskab, han har, og indbildende sig at denne Kundskab er fuldstændig, mislykkes det ham at opdage nogen Viisdom eller Sikkerhed i den Plan, som Gud har fremført, og anseer den ikke som værdig til Antagelse.

Vi gjør Skaberen af dette herlige Universum, hvoraf denne vor Jord udgjør en Deel, Uret, naar vi indbilder os, at han har givet Love til de svære Verdens-Systemer, og formedelst Lydighed til disse Love bevæger de sig igjennem Rummet med Orden og Harmoni og forkynder med forunderlig Kraft deres Danners Magt og Viisdom, og har ladt Mennesket, hans eget Billede, den ædleste af hans Skabninger, i en Stilling for at prøves og fristes uden den fornødne Kundskab til at sætte det i Stand til at bevæge sig i dets anviste Virkekreds i regelmæssig Orden, uden at stille indenfor dets Omraade den Lov eller den Plan hvorved det formedelst Lydighed til samme, kunde opnaae al den Lyksalighed og Glæde, som det var i Stand til at nyde.

Gud har til forskjellige Tider og paa forskjellige Maader gjort Mennesket bekjendt med disse Love og har i et umiskjendeligt Sprog beskrevet Følgerne, som skulde komme af Lydighed til

dem. Han har erklæret, at Fred, Lykke, Ære, Ophøielse og alt Ønskeligt for Tilfredsstillelsen af alle Menneskers lovlige Ønsker, skulde gives dem, der holdt disse Love; og disse Velsignelser skulde ikke alene nydes, medens Mennesket var paa Jorden, iført Forkrænkelighed, men skulde være evige Følger af Lydighed. Han har bekjendtgjort disse Ting ved sin egen Røst, ved sin Søns Røst, og ved den Hellig-Aands Røst, der aldrig tier, og har bekræftet dem ved Pagter og Eder, og dog vil ikke Menneskene troe eller sætte Tillid til, hvad han har sagt, eller til den Plan, han har lagt. Hvis vi ikke bestandig saae det med vore Øine, vilde det være utroligt, at Menneskene vilde være saa ligegyldige, og sætte saa liden Tillid til en Plan, der lover saa meget.

Menneskene stræber ivrigt efter Lyksalighed, de bekjender, at de har en stor Længsel efter Fred, de vil taale al Slags Modgang for at erholde Rigdomme, medens det altid er tydeligt for dem, at disse Ting, forskaffede ved deres Plan, er forgængelige og ikke kan nydes for nogen længere Tid. Men endskjøndt Erfaring uophørlig viser dem det Feilagtige i den Plan, de har antaget, tilkjendegiver de ingen Lyst til at antage een, som er bedre, eller til at undersøge, hvori deres adskiller sig fra den, som er foreskreven af den Almægtige.

Jesus gav engang sine Disciple, da han talte med dem angaaende Rigdom, og de Velsignelser, som følger dens Nydelse, den Plan, hvorved de kunde erholde den i Overflødighed og ved et rigtigt Princip; han siger: „Søg først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder.“ Dog, for nærværende Tid har Menneskene fordreiet dette, og den Plan, de nu har, er at søge Rigdom først, og, naar den engang er tilveiebragt, da kan Guds Rige og *hans* Retfærdighed søges sidenefter. Jesus forstod uden Tvivl det Princip fuldkommen, hvorved Rigdom og hvad dermed følger kunde lovmæssigt erholdes og nydes, og i al hans Underviisning, saa vidt den er bleven overleveret til os, er det øiensynligt, at han indskærpede Folket Nødvendigheden af at søge Guds Riges Interesser, at være lydige og ydmyge for ham som Ting af yderste Vigtighed, uden hvilke de ikke kunde nyde disse Velsignelser i nogen stor Grad eller for nogen længere Tid.

Som det har været med Menneskene i at tragte efter Rigdom, saa har det ogsaa været med andre Velsignelser; de har forvendt den af Gud lagte Plan. Selvkjærlighed har faaet Overhaand, og de har tilladt den at herske i dem i en saadan Grad, at den har tilhyllet deres Øine for deres sande Interesser. De har i deres Uro for at gribe en Skygge — ligesom i Fabelen om Hunden og Kjødet — ladet Leiligheden til at opnaae og sikkre sig Virkeligheden gaae tabt. Deres Kortsynethed er mærkværdig. De har benyttet de Elementer for Velstand og Lyksalighed, som har været indenfor deres Omraade, som om de var den styrende Magt, og de eneste Væsener, hvis Villie burde tages Hensyn til. De har neppe tænkt paa, at Jorden og dens Fylde, Himlene og deres Herlighed er Herrens, og at det er *hans* Ret at give eller tilbageholde. Derfor er disse Velsignelser ikke erholdte

efter rigtige Grundsætninger, og de har ikke formaaet at opfylde, hvad de vilde have opfyldt, hvis de havde været lovmæssigen erhvervede.

Ønsker Menneskene Fred, Lykke, Ære, Ophøielse, Rigdomme og enhver Velsignelse, som deres Hjerte kan tænke sig? Hvis de gjør, lad dem da overlægge, hvad der er af Vigtighed for Herren, vor Fader i Himlene, alle Tings Skaber; lad dem gjøre *hans* Villie til deres Villie; *hans* Ønsker til deres Ønsker; lad det blive deres Glæde at adlyde *hans* Love, at ære *hans* Forskrifter, at hjælpe til at udføre *hans* Hensigter, og om de vil gjøre dette, og forene sig og alt hvad de eier med hans Rige, vil de ganske vist sikkre sig alle disse Velsignelser i uafbrudt Vedvarenhed; og istedetfor at Jorden vilde være et Opholdsted for faldne Engle, en Bolig for Ulyksalighed, Elendighed og alt Ondt, hvilket den er for Nærværende, vilde den blive en Himmel, et Hvilested, hvor Fred og Overflødighed vilde være i stor Grad, og hvor Gud og hans Engle vilde finde Behag i at opholde sig.

Hvis Menneskene vilde tage Hensyn til deres sande Gaver, vilde dette være den Vei, de vilde vælge; ved at vælge den vilde de finde en Mark tilstrækkelig stor for den fulde Udstrækning af den høieste Ærgjerrighed og for den lovlige Udøvelse af enhver Evne, som kan give Lyksalighed eller Nydelse. Dette er den Retning, som Herren bestemte at Mennesket skulde tage, og det Menneske, som tager den, vil erholde alle disse Velsignelser, fordi Herren har lovet dem, og *han* kan ikke lyve. Herren vil naturligviis ikke tvinge Menneskene til at antage *hans* Plan, thi han har givet dem Handlefrihed; men han har fremsat den for dem, og sagt dem i det kraftigste Sprog, bekræftet ved de høitideligste Forjættelser, hvad Virkningerne af Lydigheden dertil vilde være — at Rigdom, Ære, Udødelighed og uendelige Liv tilligemed enhver Velsignelse, som er nødvendig for at gjøre dem skikkede til at nyde Besiddelsen af Jorden i Fred, vilde være deres; og han har overladt Valget til dem, at annamme eller forkaste den.

Indtil Menneskene er villige til at anerkjende, at Gud er den Høieste, og at han har Ret til at byde over og controllere alle sine Skabningers Anliggender — indtil de er villige til at lade deres kortsynede Egenkjærlighed fare, og gjøre ethvert nødvendigt Offer for at fremme hans Interesser, med fuldkommen Tro og Tillid, at *han* har Evne og Dygtighed til at belønne dem for Alt, hvad de forsager, maa de søge forgjeves efter Nydelsen af disse Velsignelser; thi de kan ikke lovmæssigen erholdes efter noget andet Princip.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

I dette paa Verdensbegivenheder rige Aarhundrede, som bevidner for de Hellige den hastige Udvikling af det store Værk,

som i de sidste Dage skal paaskynde Fuldførelsen af Herrens aabenbarede Hensigter, er det magtpaaliggende og interessant at følge Gangen af Verdensbegivenhederne baade i det Hele og i det Enkelte, og lægge Mærke til Forsynets underlige Styrelse med Jordens Nationer. Ulige alle andre Folk lader ikke de Sidste-Dages Hellige Tingene passere ubemærkede, de siger ikke længere med den blinde Masses vantro Smiil: Oh! det er ikke noget Usædvanligt; det er Tingenes sædvanlige Gang; Saadant har vi hørt om før, osv. De troer og veed derimod, at Herren styrer Gangen af Begivenhederne efter sin Viisdom og leder dem saaledes, at de tilsidst maa sammentræffe til at fremme den af ham udkastede Plan til denne Skabelses Forløsning og Forherligelse. Det aabenbarede Evangeliums herlige Lys har lært de Sidste Dages Hellige at anerkjende Herrens Haand i alle Ting, fordi han har Magten i Himlen og paa Jorden, og naar det behager ham, sætter han en Skranke for Misbrugen af Menneskenes frie Villie, og lader endog Følgerne af de Ondes Handlinger tjene dem tilgode, som elsker og tjener ham. Hvor meget mere leder han ikke gode Menneskers Bestræbelser til at fremme Sandhed, Retfærdighed, Dyd og alt Godt paa Jorden.

Det er dette de Sidste Dages Hellige beder for og burde bede brændende for, at alle gode Grundsætninger maatte fremmes, som er tjenlige til Menneskeslægtens Fuldkommengjørelse og til at føre dem nærmere til deres himmelske Ophavsmand, hvis Hensigt det var, at de skulde dannes ved en frivillig Antagelse og Udøvelse af hans aabenbarede Villie og Raad. Men for at kunne gjøre dette, udkræves der liberale Love, som lader Nationerne have Frihed til i religiøs Henseende at vælge eller forkaste. Faa Nationer nyder endnu en saadan Frihed. Det er derfor saa meget glædeligere at see enhver Udtalelse og Bestræbelse i den Retning, hvorfra den end kommer, det er en Aabenbarelse af Guds Barmhjertighed mod Skabningen. Velsignet være ethvert Menneske, som af redelige Hensigter, med Guds Ære og Menneskeslægtens Vel for Øie, fremsætter, befordrer eller forsvarer saadanne Grundsætninger, som kan fremme Menneskeslægtens Lyksalighed for Tid og Evighed. Det var derfor med stor Tilfredshed vi for nogen Tid siden læste den Throntale, Sverrigs Konge Oscar den Første holdt ved Rigsdagens Aabning, hvori han udtaler sig til Gunst for Religionsfrihed. Vi lykønsker det svenske Folk, der saalænge har levet under Samvittighedstvangens Jernaag, at Tiden er kommen, da deres humane og oplyste Konge vil gjøre sin Indflydelse gjeldende paa Rigsdagen, at Sverrigs Undersaatter maaskee snart kan komme til at glæde sig ved en saadan Religionsfrihed, som nu det danske Folk nyder, siden de fik deres liberalere Grundlov under den nuværende afholdte Konge Frederik den Syvendes Sanction.

Maatte de af den svenske Konge udtalte liberale Anskuelser gjøre sig gjeldende iblandt Rigets Stænder, og frembringe saadanne Love, som kan give det undertrykte Folk Adgang til Lysets,

Livets og Sandhedens Kildé, det er til Annammelsen af Jesu Christi Evangelium.

Skandinaviske Hellige! Understøtter denne Sag ved Eders Bønner; anraab Naadens Throne for Kongerne, Regjeringerne, Lovgiverne og Øvrighederne i disse Lande, at han, som har deres Hjerter i sin Haand maa formilde dem, at de ikke maa modsætte sig Sandheden, forhindre Herrens Tjenere, eller trænge Guds Folk. Og I, Ældste af Israel, Rigets Evangelii Forkyndere, gaae frem i Sagtmodighed, Ydmyghed, Kjærlighed og Frimodighed, tilraabende Menneskenes Børn at omvende sig, at lade sig døbe til Syndernes Forladelse, at annamme Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, og at opstaae og vandre for Herren i et nyt og helligt Levnet, beredende sig at taale Herrens Tilkommelsesdag. Og I, Hellige, ihukommer Eders Pagter med den himmelske Fader, vandrer i Lyset, som det sømmer sig Lysets Børn, og forsager Mørkets Gjerninger, og Guds Aand skal da rigelig boe iblandt Eder, og I skal blive dygtiggjorte til at udholde de tilkommende Ting, og indgaae i Eders Faders Rige.

Tale

af Præsident Brigham Young i Tabernaklet den 22de Juni 1856.

Jeg er glad for det Privilegium atter at opstaae for Eder for at tale om de Ting, der henhører til vor Fred, som interesserer os meest i vore Betragtninger og i vort Liv; det er en Sag, som altid glæder og vederqvæger mig.

Det er mig en stor Fornøielse at overskue de Hellige i Forsamlingerne, idet jeg tænker paa, at der er nogle af os, som har været trofaste i denne Kirke i mange Aar, har prædiket for Hellige og Syndere, har opfordret Folk til at omvende sig, medens man med Foragt har peget Fingre ad os, og alt muligt Ondt falskeligen er bleven sagt om os. Og mange Gange kunde de Ældste, medens de trofast prædikede for Folket, ikke finde noget Sted, hvor de kunde hælde deres Hoveder, ingen Døre aabne for at modtage dem, og Ingen til at give dem Føde; alligevel har de reist og søgt, indtil de har fundet Mange, som burde være oprigtige af Hjertet, — Mange, som har annammet Evangeliet.

Det har været et haardt Arbeide for mange af de Ældste i denne Kirke at udføre, hvad der er bleven gjort, at prædike dette Evangelium for saa mange Folk i saa mange forskjellige Nationer og Riger.

Hvis de Mile, vore Missionærer har reist, var talte, vilde de beløbe sig til en stor Sum, og hvis I vidste, hvormange Dage de har været uden Føde, medens de har prædiket Omvendelse for Folket, vilde I finde, at de udgjorde en heel Deel.

Dersom dette Folks Besværligheder fra dette Værks Begyndelse af — fra Begyndelsen af Prophetens Historie og de Helliges For-

følgelser, — kunde fremstilles for denne Forsamling, vilde I blive forbausede, I vilde forundres over dem. I vilde ikke troe, at et Folk kunde udholde saa meget, som dette Folk har udholdt. I vilde ansee det for en Umulighed, at Mænd og Qvinder kunde udholde og gaae igjennem, hvad Mange i denne Kirke har. Det er virkeligt et Mirakel, at vi er her.

Naar vi overveier disse Ting og betragter vore nærværende Omstændigheder, og de Rettigheder vi nyder, saa er der ikke eet Hjerte, som fuldelig forstaaer, hvad vi har gaaet igjennem og de Velsignelser, vi nu nyder, uden det priser Gud bestandigen og føler til at udbryde: „O, priser vor Guds Navn!“

Sandt nok, Mange synes og føler, at vi har haarde Tider her, at det er et haardt Land at leve i. Vi har lange, kolde Vintre, og vi har en stor Deel Vanskeligheder at stride imod — Indianer-Krige, Crickets-Krige, Græshopper-Krige og Tørken.

Hvad vi har udstaaet i de to forløbne Aar kommer for os, og nu er Udsigten med Hensyn til Menneskets Underholdning heller ikke lys.

Hvor Mange er der ikke, som føler og siger: „Var det ikke for „*Mormonismen*,“ skulde jeg paa eengang vide, hvad jeg vilde gjøre; jeg veed, hvad Forholdsregler jeg vilde tage.“ Hvad vilde Du gjøre, Broder? „Jeg vilde samle mine Pjalter og reise; jeg vilde sælge, hvad jeg har, hvis jeg kunde, og hvis jeg ikke kunde, vilde jeg forlade det.“ Saadanne er Nogles Følelser.

Jeg skal sige Eder, hvad mine Følelser er. De er: Priis Herren for haarde Tider; thi jeg føler, at det er een af de største Privilegier, vi har, at være i et Land, som ikke er ønskeligt, og som de Ugudelige vil gaae forbi.

Nu, begriber vi Alle dette? Nei, vi gjør ikke, skjøndt jeg ikke tvivler paa, at Nogle gjør det. Jeg vil sige Eder, hvad der vilde bringe Eder til at forstaae det: At lide Tab af alle Ting, derved at Fjenden kom her og drev Eder ud af Eders Huse, fra Eders Avlsgaarde og Marker, og tog Eders Heste, Qvæg, Gaardsredskaber og den lille Formue I har, og udjagede Eder fra dette Sted og sendte Eder fem eller sex hundrede Mile bort, berøvede alle Eders Eiendele, uden tilstrækkelige Klæder og Fødemidler paa Reisen.

Begynd saa at arbeide, og slide og trælle af alle Kræfter i nogle Aar for at faae et nyt Hjem, og lad saa en anden Flok komme og drive Eder ud fra det Sted, og tage Eders Qvæg, Eders Gaarde og Alt, hvad I eier, idet de siger, at de trænger til Eders Besiddelser; og naar de saaledes havde drevet Eder fire eller fem Gange, som de har gjort med Mange af os, og tvunget Eder til at forlade enhver Ting I har, og truet Eder med Død og vogtet paa Eder baade Dag og Nat for at faae Leilighed til at dræbe Eder, og de tillodes at gaae frit omkring ustraffede for at dræbe Eder ved høilys Dag, om de turde, da vilde I, naar I har gjennemgaaet denne Slags Forfølgelse i femten eller sexten Aar, takke Gud for haarde Tider og for et Land, hvor Pøbelhobene ikke ønsker at boe.

Mange af de Hellige i disse Dale har ingen Erfaring i disse Ting, og jeg vilde være meget glad, om saadanne Personer kunde undgaae hine Prøver, dersom de kunde opnaae den samme Herlighed

og Ophøielse, som de vilde erholde, hvis de havde gjennemgaaet dem.

Jeg betragter Folket og, som jeg ofte siger, jeg har Medlidenhed med dem, thi ikke Alle har Erfaring. Der blev imorges sagt Eder, at I ikke kunde blive gjorte til fuldkomne Hellige paa een Dag; det er umuligt. I kunde lige saa godt paatage Eder at lære et Barn enhver Green af den engelske Literatur i den første Uge, det bivaaner Skolen; dette kan ikke gjøres.

Vi er ikke skikkede til paa een Dag eller eet Aar at modtage den Kundskab og Erfaring, som er beregnet paa at gjøre os til fuldkomne Hellige, men vi lærer fra Tid til Tid, fra Dag til Dag, og som Følge deraf skulde vi være overbærende med hverandre og betragte hverandre som vi vilde ønske, de skulde betragte os, og erindre, at vi er svage, menneskelige Væsener, og at vi kan forandres til det bedre blot ved Saliggjørelsens Evangelium.

Det blev bemærket i Formiddags, at vi burde være os selv og ikke nogen Anden. Vi ønsker ikke at være nogen Anden, ei heller ønsker vi at være noget andet end Hellige. Vi ønsker, at Evangeliet vilde virke paa enhver af os, saa at vi kan forandres i vore Følelser, vore Tilbøieligheder og vore Egenskaber til det Bedre i den Grad, som Br. Kimball sagde i den Sammenligning, han gjorde.

En Mand eller Qvinde, som ønsker at kjende Guds Villie og som har Anledning til at lære den at kjende, vil lægge sig efter denne Viisdom indtil det bliver let og utvungent for dem, og de vil elske at gjøre Godt istedetfor Ondt. De vil med Glæde fremme ethvert godt Princip og vil snart afskye Alt, som leder til det Onde; de vil faae Lys og Kundskab til at skjelne mellem Godt og Ondt.

Den, som lægger sig efter Viisdom, og søger flittigt efter Forstand, vil voxe og blive mægtig i Israel.

Tilbagekald i Eders Erindring, da I først annammede Evangeliet, hvor meget vidste I da i Sammenligning med, hvad I veed nu? Kunde I opdage Vildfarelse dengang som nu? Kunde I dengang forstaae Virkningerne af de forskjellige Aander, som I nu kan? Jeg veed, hvad Eders Svar vilde blive paa disse Spørgsmaal.

Under Kirkens første Opkomst, da Evangeliets Gaver blev skjenkede et Individ eller Individer, kunde de ikke forstaae andet, end at Gavens Giver ogsaa gav dem Udøvelsen deraf; hvormeget Arbeide har ikke de Ældste havt, som forstod denne Ting, med at tydeliggjøre det for Folkets Forstand.

Tag for Exempel Tungemaalsgaven; for flere Aar siden kunde I i denne Kirke finde aldrende og tilsyneladende erfarne Mænd, som var ude at prædike og oprette Grene, og naar ganske unge Drenge og Piger kunde staae frem og tale med nye Tunger og Andre udlægge det, og maaskee i Udlæggelsen undervise de Ældster, som havde bragt dem ind i Kirken, pleiede de at vende sig om og sige: „Jeg kjender mine Pligter; dette er Herrens Ord til mig og jeg maa gjøre som disse Drenge eller Piger har talt i fremmede Tungemaal.“

(Fortsættes.)

Instrux for dem, der agter at emigrere til Foraaret.

Præsident Pratt har underrettet os om, at Emigrationen kommer til at afgaae saa tidlig, som Aarstiden og Omstændighederne tillader det, men da det er af væsentlig Vigtighed at berede alle Ting i Amerika før Emigranterne kommer der, som Indkjøb af Qvæg, Vogne, Haandkarrer osv., for at de ikke skal blive opholdte forlænge, inden de kan fortsætte Reisen, saa opfordres Emigranterne at indsende inden 1ste Januar Qvæg- og Vognpenge, som sædvanligt, og Haandkarrepenge, (vi antager foreløbigt, indtil Priserne bliver bekjendte, 10 Rdlr for hver Person) samt 10 Rdlr. for hver Person i Haandpenge. Han siger: „jeg skal tidlig sende en Agent til de Forenede Stater for at hjælpe dem, som har Bestyrelsen der for at faae enhver Ting beredt, saa at Compagnierne kan tage paa Sletterne efter deres Ankomst med saa lidet Ophold som muligt; derfor er det absolut nødvendigt at have de fornødne Midler for at udføre disse Forretninger til Emigranternes Bedste.“ Lidt Overveielse vil gjøre det indlysende for dem, som agter at emigrere, hvor nødvendigt det er at efterkomme dette Raad; ellers vil et langt Ophold paa Grændsen af Sletterne, og en uerstattelig Forsinken af deres Reise blive Følgen af at forsømme Iagttagelsen af ovenanførte Instrux.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
C. C. A. Christensen	18 Rd.	- Mk.	- Sk.
N. Ädler	27 —	2 —	- —
do.	14 —	5 —	8 —
A. P. Trane	18 —	- —	- —
Summa	78 —	1 —	8 —

Indhold.

	Side.		Side.
Nøgler til Hemmelighederne om Guddommen (sluttet)	49.	Redaktionsbemærkninger	59.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	53.	Tale af B. Young	61.
Den af Herren lagte Plan	57.	Instrux for Emigranterne	64.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.